

DOINA DRĂGUȚ

OCHIUL DE LUMINĂ

Doina Drăguț

OCHIUL DE LUMINĂ

Fundația Scrisul Românesc
Craiova
2000

Lector de carte: Constantin Dumitrache
Coperta: *NOTRE-DAME - La rosace de l'extrémité sud
du transept*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DRĂGUȚ, DOINA
Ochiul de lumină / Doina Drăguț
Fundatia Scrisul Românesc, Craiova, 2000
100 p.
ISBN 973-98558-2-2

© Fundația Scrisul Românesc, Craiova
Str. Mihai viteazul, nr. 4
Tel./fax: 0251 418757

PRECUVÂNTARE

*De aproape 20 de ani, Doina Drăguț publică în reviste de prestigiu; s-a învrednicit să-și adune numele pe trei cărți de poezie („Ceasuri de îndoieli“, 1994; „Detașare într-un spațiu dens“, 1995; „Spațiul din neliniști“, 1998), precum și pe două de eseuri („Arabescuri“, 1995; „Individualitatea destinului“, 1996). S-au pronunțat asupra demersului său liric nume prestigioase; unele dintre ele vor fi citate, parțial, în **Postcuvântările** care vor încheia această selecție.*

Formația științifică, riguroasă, a Doinei Drăguț, precum și lecturile din marii poeți români și ai lumii, conferă poeziilor sale o distincție pe care rar o mai întâlnești în ceea ce se publică la noi, azi. Profesia sa te duce cu gândul la nimeni altul decât Ion Barbu. Deloc întâmplător, într-o vreme în care abundă un delir verbal privitor, spre exemplu, la imperfecțiunea lui Dumnezeu și a celor din preajma sa. Acest delir verbal, teribilist prin excelență, nu mai este nici măcar post-modernist. Cei care vor să șocheze și să intimideze cititorul nu și-au aplecat ochii asupra unei cărți fundamentale a lui G. Călinescu, „Principii de estetică“, în care „divinul critic“ (după expresia lui Nichita Stănescu) spune că „îngerii sunt asexuați“.

Scriind, și eu, despre volumele de versuri ale Doinei Drăguț, am consiliat-o să facă o selecție din ceea ce a publicat până acum și să apară într-un volum care încheie o vârstă lirică și care să deschidă o alta.

Împlinitu-s-a gândul și cel care semnează aceste rânduri n-a făcut altceva decât să ordoneze textele pentru a da o perspectivă asupra fondului sufletesc al autoarei și asupra orizontului său, deopotrivă liric și filosofic. Pentru că, să nu uităm, Blaise Pascal spunea: „Omul nu este decât o trestie gânditoare“. Gândind, se mai și îndoiește; precum trestia. Și scriitorul (poet, prozator, dramaturg) se mai îndoiește; dovadă că autori reductibili și-au revizuit primele ediții. Este de datoria criticului literar să facă o selecție; autorul este, cum spunea Titu Maiorescu, subiectiv; criticul literar este dator să fie obiectiv.

Dați-mi voie să cred că am făcut selecția cu obiectivitate.

Constantin Dumitrache

Drumuri lungi

Cerul se lasă pe cumpăna fântânii
Dintre anotimpuri ciuturi de apă
Se adaugă anilor noștri netrăiți
Drumuri lungi închid în ele
Mersul meu neîncept.
Spre nicăieri alerg de multă vreme
Cu stele-n gânduri uneori
Mă amăgesc că am ajuns.

Amintirile din mine

Toată noaptea am auzit urlete
De lupi împrejurul casei mele
Dimineața le-am căutat
Urmele care nu erau.

Amintirile din mine strânse
În haită vin să mă sfâșie.

Aud căderea unei clipe

Stau în verticalitate
La capătul unei prăpăstii
O putere harismatică
Îmi dă un punct
De sprijin în zenit.

Aud căderea unei clipe în alta
Simt cum timpul crește
Tot mai mult de mine mă separ.

Nevăzut arcuș

În profilul de lumină
Nevăzut arcuș atinge
Forțe divizate-n aripi
Albul umple relieful
Profanare de splendori
Răsucite-n amintire.

Iubire totală și topire în lumină

Ca de o haină veche purtată
Mă desprind de frica morții
Suferințele se pierd în fericire
Simt în mine forțe noi.
Plutesc în spații fără timp
Și mă privesc înstrăinată.

În dobândirea unei precunoașteri
Grăbită trec prin vid și urc
Tot mai intens în întunecime
Apoi cresc într-o lumină blândă
Enormă alb-aurie izvor de iubire
Iubire totală și topire în lumină
Ca într-un erotism fără sfârșit.

Mă eliberez de mine

Închid ochii și mintea
Mă poartă o clipă
Într-un punct fixat
Din inexistența
Ce pare veșnicie.
Încet-încet înlăuntrul meu
Se instalează vidul
Mă eliberez de mine.
Empatia îmi topește formele
Și mă însufletește în altceva.

Mereu

Mereu cu alte ape curge
Râul peste umbra mea
De salcie pletoasă.

Mereu cu alte aripi vântul
Mă atinge-n zbor.

Mereu mă trece timpul
Peste ani.

Schițări sumare de urme

Ne copiază umbra ca un contur
Ce închide în el un relief
Diseminări de timpi ne este viața
Cuprinsă în destine variate.
Imagini false modificări de stări
Schițări sumare de urme înșelătoare
Existențe parcelate precum ținuturi
Tăiate-n frontiere pe o hartă.
Trăim în simbioză cu istoria
Mânați de un ceas abstract
Golind clepsidre sensibili la mutații
Obsedați de căutări în spații albe.

Dezolare și speranță

Cu cât mai mult ne adâncim în timp
Ne împuținăm în trup și amintiri
Învățătură cuprinsă în nimic
Întoarsă evoluție identitatea
Imită o lume cândva trăită.

Ne sprijinim în dezolare și speranță
Refugiu în etern amestec de ură
Și iubire pământ și cer serii
Divergente cu limite la infinit
Însumând mereu destine fragmentate.

Mă scufund

Mă scufund în gânduri
Ca într-o apă curgătoare
Trupul cercuit cu aer
-n lumina ce descrește
Trage după el o umbră
Ca un drum neterminat.

Densități concentrate

Închid ochii -
Privesc înlăuntrul meu
Ca într-o fântână
Adâncă.
Deschid ochii -
Împrejurul meu densități
Concentrate în ore
Siderale.

Arborele vieții

Gândurile descompuse
Se risipesc în vârste
Când un cerc se închide
Un altul se deschide.
Arborele vieții
Exilat în afara
Timpului intangibil
Se înalță.

Mă unesc pentru a deveni liberă

Mă despart de mine
Ca să devin liberă
Și mă unesc cu el
Care este independent
De el și se recunoaște
În mine ca într-o
Oglindă.

Astfel suntem liberi
Amândoi.

Spațiul strâns în obelisc

Emoții cristalizate în armonii
Materializează spațiul strâns
În obelisc.
Ore vechi bătute-n turn
Trec abstract în forme timpul
Printr-un ochi evanescent
Echilibru în etern.

Acumulări de noțiuni
În sfere triumfă pur
În ideal.

Vârtejuri albe

Tăcerea din volbură pică
Sparge în clopot chemări
Se rotesc vârtejuri albe în spirală
Muzici vagi descind în dans
Nu există centru fără margini
Vise colorate - vrajă
Prelungită-n existență
Decantare de imagini
Pierdere în consistență
Chip rodit de liniște în cerc închis
Creștere neîncetată-n nemișcare.

Ploi de amintiri

Ochii mei verzi au prelungit
Câmpia în spații tremurate
Și au învins reflexele zăpezii
Deșteptând în muguri timpul.

Un zbor atins de-o oră
Încremenită-n ceasul alb
Cutremură adânc tăcerea
Răsfirată-n cercuri de lumină.

Răgazul unei cumpene

Stau în răgazul unei cumpene
Și nu mai e loc decât pentru trupul meu.
Nu pot să trec pentru că praguri se ridică
Împrejur.

Văd cum vin spre mine două drumuri
Din sensuri opuse șerpuint și crescând
Prin tăcerea înaltă. Mă închid?
Sau se topesc în mine așa cum creșterea
Se termină în vârf?

Și cumpăna adânc spre cer se-nclină.

Prigonit de amintiri

Se deschide spațiul
Depărtările evoluează
În ecoul ondulat al mării
Bogații demente-n orizonturi
Se scufundă
Arborii în arcuiri
Geometrice amețesc
De înălțime
Îngânări metalice
Ritmează veșnicia
În clepsidre.

Să cobori fără să cazi
Să te pierzi în altă formă
Să ucizi cu o privire
Prigonit de amintiri.

Aripi străvezii

Sângele trandafirilor
S-a revărsat în mine
Mâinile s-au preschimb
În petale ce mângâie
Aripi străvezii.
Cerul s-a golit de albastru
În priviri
Păsările valsează
Prin timp.

Ziduri albe

Noți târzii germinate într-un pahar
Sparg în cercuri întâmplări
Dintr-un spațiu înghețat
Ziduri albe de tăceri lunecă
Subtil spre adevăr.

Creștere

Înainte mea merge drumul
Cu unduirea rece a șarpelui
Descolăcit de pe un gând.
Cu fiecare pas cresc
Tot mai mult până la împărtășirea
Întunericului cu lumina.

Și plouă

...Și plouă cu neguri
peste umerii gârboviți
de uitare.

...Și plouă cu stele
în inimă de câmpie
prin firul de iarbă
plăpând și curat.

...Și plouă cu muguri
peste pomi primăvara.

Cercul mișcător

Vin dintr-o lume haotică
Finită infinit locuită
Înaintează inutil și mă întorc
Zadarnic prinsă-n cercul
Mișcător din ochiul de lumină.
Timpul pare suspendat
Și împrejurul concentrat
Doar într-un singur punct.

Mergeam deodată

Mergeam deodată
În toate direcțiile
Căutându-mă.
Descriam în același timp
Nemăsurat
Locul geometric
Al ființei mele
Apoi îl goleam de sens
Dar nu ajungeam
Niciodată
La mine.

Cât echilibru atâta liniște

Cât echilibru poate fi pe o sferă
Care se rostogolește
Sau pe un triunghi sprijinit
Pe unul din vârfurile sale?
Câtă liniște poate fi
Într-o privire aplecată de vânt?

Labirint către credință

Port cu mine un străin întârziat
Spre locuri ce nu mă mai cunosc.
Sunt arhitectul ce-și dorea o casă
Am adunat ciment cărămizi lemn
Am întocmit proiectul și am găsit loc
Un loc imens și gol în așteptare
Dar mi-a fost frică, frică de goluri.
Sfiala de vid m-a făcut să-mi întorc
Ochii în golul dinlăuntru meu
Și acolo în echilibru și deșănțare
În realizare și irosire mi-am făcut
O casă ce este însăși viața mea
Și un drum ce nu duce nicăieri -
Labirint către credință

Așteptare risipită

Aduceam depărtarea lângă mine
Și o micșoram până se făcea punct
Îndepărtam târziul până la orizont
Apoi umpleam văile din jur
Cu întuneric peste care potoleam
Vântul.

Așteptare risipită în valul alb
De îndoială.
Peste mare se arcuiește
Zborul.

Forma zborului

Mă înalț pe verticala locului
Până îmi pierd greutatea
Notele cântecului meu
Străpung lumina
Trupul se modelează
Până la forma zborului.

Sufletul rătăcit de trup

Cădea greu în trup sufletul meu rătăcit
Ecoul vag al propriei mele chemări
Ruginise între două țărături
Adânc revelator mormânt.
Orbecăiam între ferestre și oglinzi
Dincolo libertate aer și lumină
Dincoace închisoare de cristal.

Visul

Spațiul din jur s-a reglat
După forma sufletului meu
Absolutul părea că se lasă
O clipă
Atins de cel mai îndepărtat
Cerc al minții mele
Lumina se contura în aură
Și mă purta indecis.

Visul era colorat
Și rotund.

Mișcare către centru sau amânare

Timpul în mișcare regresivă
Către centru mă îndeamnă
Nașterea și moartea
Se amână circular
Și coincid.

Vârsta dintre stele

Răsucită-n jurul nopții
Bezna
Îmi desprinde vârsta
Dintre stele.

Chipul subordonat

Chipul meu subordonat
Aproximării
În trei vârste circumscrise
Contopit în clipe se revarsă
Într-o faimă
Temporară.

Ochiul de lumină

Atunci când ninge
Se face albă frontiera
Cercului de întuneric
Care mă închide
Sfidând mirarea
Din ochiul de lumină.

Atunci mă strâng
Sau mă îndepărtez concentric
Căci nimic nu poate fi egal.

Semn ineluctabil

Se destramă farmecul
Orbirii din adâncul nopții
Scot lumină
Trupul ca un vas golit
Se revarsă în țărână
Stări de fericire-n cercuri cresc
Semn ineluctabil
Că sufletul e-n libertate.

Negația unui ceva

Mă desprind din nemișcare
Și mă desfășor în aparențe
Sunt ceva
Și devin orice altceva
Ce se desface din oprire.

Port mereu cu mine
Negația unui ceva.

Farmec de lumină

Drumul netezit
De mersul meu
Nu mă mai încape
Mă revarsă în afară
În multiplicări la nesfârșit
Prin scindarea mea de mine.

Adânc și tragic
Mă ridic din starea mea
Și în farmec de lumină
Mă ascund în muguri
Când ning pomii
Primăvara.

Încercare părelnică

Părelnic încerc
Să înlătur un gând
Mă lupt cu mine
Printre circumstanțe
Și mereu mă simt învinsă
Nu mai știu dacă
Răul este bine
Sau dacă
Binele e rău.

Încap într-un punct

Neconținut
Mă cheamă
O absență
Golul crește
Împrejurul meu
Ca un nod
Se strânge
Timpul
Și încap doar
Într-un singur
Punct.

Trupul configurat

Trupul meu configurat
De suflet
Umple golul
Dimprejur
Care poate fi
Un strop de rouă
Sau
O adâncire nesfârșită.

Rotire și înălțare

Adâncindu-mă în mine
Mă rotesc
Și mă înalț
Umerii firavi se zbat
În aripi
Chipul meu inundă
Relieful
Marginea ce o credeam
Sfârșit
Este începutul
Ce se termină-ntr-un
Singur punct.

Atâtea...

Atâtea gânduri mă inundă
Că plutesc mereu
În alte ape.

Atâtea creșteri sunt pe dinăuntru
Că nu-mi ajunge spațiul
Cercuit în jurul meu.

Atâtea euri se revarsă
Că umplu timpul
Până-n margini.

Se șterg distanțele

Se șterg distanțele
Dinte tăceri
Absențele alunecă
Înlănțuite
Într-o risipă
Spre adâncuri
Se irosesc în margini
Creșterile duse
Până-n cer.

Singurătatea uitată

Egalul echivalent cu nimic
Odihnește mișcarea
Fără s-o poată opri.

Singurătatea uitată
Se face depărtare.

Urma neliniștii

Adaug freamătului meu timp
Cât să mă sprijin
Cu ochii de urma
Neliniștii.

Trecător Netrecător

Glasul haric al chemării
Îmi configura conturul
Răsucită-n ochii mei pădurea
Îmi hrănește gânduri
Ce destramă cerul.
Trecător Netrecător
Dintr-un centru de origini
Spre o ultimă
Finalitate.

Înălțare în adâncime

Mă distanțam de cercuri
Prin cuibărire în adânc
Să aflu taina șarpelui ascunsă
Totodată oblic mă-nălțam
Pe apotemă până-n
Vârful piramidei.

Dar constat cu resemnare
Că piramida era cu vârful-n jos.

Deci tot urcușul meu
A fost o curgere
În adâncime.

Țimp evanescent

Pierderea duratei
Într-un timp evanescent
Liniște subtilă
Prelungită-n echilibru.

Când cobor lumina scade
Mă cuprinde farmecul
Când mă înalț.

Brâu de rouă

Rătăcite oi în fluier se adună
Clătinându-mi vântul firea
Brâu de rouă-ncinge iarba
Însumări de goluri umplu
Lacrimi grele pe obraz.

Uimirea speranțelor

Golit
De plecarea mea pustiul
Se dezlănțuie.

Mă minunez
(uimirea speranțelor mele).

Dau la o parte pereții
Zilele curg.

Gânduri ca valuri

Urmele pașilor despărțite
De nimic ori de tot
Cresc și descresc
Deopotrivă.

Gânduri ca valuri înfășurându-mă
Se revarsă deplin

Prin toate încăperile
Trupului
Luminându-mă.

Năvala marginilor neîmplinite

Intru-n pliuri de neant
Ca-ntr-un spațiu
Prins într-o absență
Margini neîmplinite
Din afară dau năvală
Curbe-nchise descendente
Conturează gândul
Împietrit.

Prelungiri de zbor

Ochii mei verzi cutremură
Reflexele câmpiei
În prelungiri de zbor atins.

Cuprinsă-n vreme

Prin trupul meu
Curg depărțări
Cu despărțiri apropiate
Dorul meu arzând
Mă înalță cât mai sus
Ca să cad cu-atât mai greu
Bogăție de sărac
Strecurată-n haină veche
Ca să fiu eu totul
Trebuie întâi să fiu nimic
Și cuprinsă-n vreme
Să cuprind în mine vremuri.

Înaintări ramificate

Restul neparcurs
Al înaintărilor ramificate
Mă coboară-n ordine și armonie
Când o clipă moare
Începe să trăiască amintirea ei.

Pasărea cerului

Îndepărtarea de timp
Spre nici un fel
De plutire concentrează
Împrejurul.

Presimt risipită lumina.

Pasărea cuprinde cerul.

Sclipirea zăpezii

Extremele se ating
Într-un sentiment
Complex

Lipsit de lumină

Simbolul
Înnobilează vârfuri.

Sub sclipirea
Zăpezii

Neprevăzutul.

Apropiere simultană

Simultan se-apropie
În continuă schimbare
 n -imagini care mă conțin.

Umbre grele

Clipele trec
Cu noi cu tot

Umbre grele
Distribuie
Depărtări.

Pretutindenii

Descotorosit de orice
Nu merge

Și ajunge

Pentru că rătăcește
Este pretutindenii
Vede

Fără să privească

Poartă a oricărei fapte.

Spațiul dintre punți

Elegant și dezinvolt

Sar în spațiul
Dintre punți
Fluturi prinși la subsuori
(câte clipe sunt în timp)
Mă desprind
De prăbușire.

În undiri
De alb mă descopăr
Înafară.

Spațiul din neliniști

Pierduseră înțelepciunea
În spațiul lor
Din neliniști - lipsa de timp
Devenise obstacol -

Posibilitățile curgeau
Depășind măsura simțurilor

Relația adâncă se spărgea
În fărâme

Sublim.

Cel ce se învinge

Aproapele se învecinează
Cu orizontul

Deschiderea se rânduiește
Cu închiderea

Orice acumulare suferă
Pierderi

Cel ce se învinge
Regăsește ordinea.

Calea nefăptuirii

Veșnic nemulțumit
Epuizează

Calea nefăptuirii

Decorul interiorului
Reunește
Extremele.

Alunecări

Dacă
Mă dezbrac de râu
Rămân
Doar
Mal

Alunecări
De vânt
Printre amiezi.

Punctul sporadic

Sprrijinită-n punct
Sporadic
Se-nfioară-n spațiul ei
Tulburarea
Din oglindă

Valuri ample
Și în falduri
De absență
Umplu
Goluri.

Limita nelimitării

Mărginiri diforme
Și absențe

Neînțelese
Vorbe spulberate
Oglindire
În răspăr

Unde-ncepe vântul
Și-unde se sfârșește
Este limita

Trupul meu
Privire
Și umbră
Și lumină.

Rătăcire

Profund îndepărtat
În simplitatea firii sale
Rătăcea

Și gloria și dezonoarea
Îl tulburau în mod egal

În vecinătatea amurgului
Toate par mai adânci.

De jos în sus

Calea pe care merg
Nu este văzută
(presupun că merg
de jos în sus)

În față
Deasupra
Nu este lumină

În spate
Dedesubt
Nu este întuneric.

Timp brutal

Sper și disper
Totul este prelungire
Gol

Timp brutal
Al smulgerii
Din sine

Pierzându-mă
În orice formă
Epuizez întregul.

Întrupări și pierderi

Mai întârzii
Înlăuntrul meu

Nivelele profunde
Dezvăluie
Pasiuni

Întrupări
Și pierderi
Măsurate

Timp ruinat.

Începutul orientat

Șirul nul al clipelor pline
Va fi returnat
Funcția se bucură
De victorie

Lumina
Se revarsă
În falduri
Începutul
Se orientează

Acum văd curgerea.

Autoportret

Ochii mei verzi
Prelungesc
Câmpia în spații
Tremurate.

Duși de gânduri

Se scade măsura
Se oferă diferențe
Lumina se distribuie
În libertate
Până la dezordine

Duși de gânduri
Ne distanțăm

Și-n ochii noștri
Se năpustește cerul.

Cunoaștere

Și gândurile tulbură
Lumina

Spațiul strânge
Toate spațiile

Fără să treci
Cunoști

Veșnicia.

Nenumire

Rătăciți
Și atașați de efemer
Locuiesc
Splendori în clipele
Descompuse

Se spulberă
În profunzime orice diferență
Pretutindenii
Se-nfiripă forma
În contur

Ceea ce nu are nume
Este numele
Pe care-l dăm.

Sfârșitul

Prelungirea ochiului
Deschis
În undiri
De corăbii

Gândul smuls
Din rădăcină
Urcă

Frenetic prin palmieri

Suspendat de cer

Este sfârșitul ce abia începe.

Nepăsare

Pornirile din ei
Trec ritmându-și nepăsarea

Clipa dintre frunze
Este întinsă
La nesfârșit

Privirea se modelează
În imagini.

Cel ce se învinge pe sine

Intrăm anevoios în începutul
Albastru
Lucrurile se despart
Păstrându-și egalitatea

Frânt și închis
În spații nevăzute

Cel ce se învinge pe sine
În sine așteptare uitată
Este cu adevărat puternic.

Nesemnificativ

Alunecăm printre lucruri
Nu avem loc

Formele scapă

Cu desăvârșire
În mijlocul gândurilor
Nici un detaliu nu este

Întâmplător nici
Nu este.

Cine urcă, Cine coboară

Limita multiplicării
Nimeni
Nu o poate cuprinde

Grav și rezervat
Nu se risipește
În dorințe

Cine urcă
Se aseamăna
Cu cine coboară

Pragul vitezei
Luminii
Se depășește
Într-un timp
Anulat.

Evaluarea luminii

Alunec mai adânc
Prin noi vecinătăți

Seară și dimineață în aceeași zi

Evaluarea luminii
Încrețește materia dând valoare
Numerică suprafeței adâncului

Asimilare a ceea ce
E ascuns atât de târziu.

Asumare prin credință

Lumina
Se dăruie tuturor
După măsura
Fiecăruia

Duși de dorințe și întâmplări
Nu făceau nimic

Dar nimic nu rămânea nefăcut

Se raportau la absolut
Pe potriva firii lor

Relația specială
Era asumată
Prin credință.

Desăvârșirea suferinței

În partea deschisă a timpului
(în care te naști) - văd desăvârșirea
suferinței - împrejurul își mistuie
Conturul.

Trupul este curgere pe calea
Ce te așteaptă.

În văzduh doar urmele
 îngropaților
 în lumină.

Posibilitatea de deschidere

Încercau
Să depășească
Limitele

Fiecare
Depindea de posibilitatea
De-a se deschide
Liber

Se clătinau în aceeași direcție
Cu vântul

În toate se-mpărțeau

Golul din afara lor
Le căuta formele.

Rătăcitor prin vânturi și poet

Se adăuga
Și rămânea
Suporta egal
Reprezentări diferite

Totdeauna opunea ceva
În fața a altceva

Neepuizat
În toate înțeleșurile
Își răzbuna robia
Prin libertatea artei sale

Continuat în alte forme

Rătăcitor prin vânturi
și poet.

POSTCUVÂNTĂRI

Lectorul de carte (se mai poate numi și selecționar) antologhează aici trei opinii critice despre miezul cărții, cele care i s-au părut lui mai semnificative.

(...) Ca poetă, Doina Drăguț (specialist în matematică-informatică) aduce, în universul poeziilor sale, o vibrație autentică, filtrată, însă, prin grila poeziei lui Ion Barbu (Dan Barbilian). Limbajul este modern (poate chiar post-modernist) un limbaj în care, dincolo de unii termeni speciali, descoperim o trăire sufletească aparte, semn că lumea simbolurilor specifice profesiei sale nu sufocă fondul umanist, ba, din contră, îl îmbogățește.

Ca eseistă, Doina Drăguț s-a aplecat, în volumul „Individua-litatea destinului“, asupra vieții și operei unor mari creatori din arta românească și universală (Luchian, Michelangelo, Rafael, da Vinci etc.). În volumul „Arabescuri“, procedează la o inci-tantă investigație în domeniul acestei arte rare: arabescul; de asemenea, plonjează în universul fabulos al vieții de la țară, evo-când întâmplări din lumea Câmpiei Oltene.

George Sorescu

(...) Doina Drăguț este o poetă cerebrală, la care rigoarea se împletește, în chip admirabil, cu lirismul, într-o poezie de cunoaștere, densă și substanțială, de o maximă concentrare a limbajului, pe care nu ezităm să o numim „intelectualistă“ în sensul cel mai bun al termenului. Natură interiorizată, poeta își autoanalizează, cu maximă luciditate, nu numai stările sufletești, dar și pe cele pur intelectuale, nuanțele infinitesimale ale unui întreg proces de gândire, gnoseologic. Stările pe care le traversează poeta sunt, cel mai adesea, stări de neliniște și îndoială.

Ovidiu Ghidirmic

(...) Doina Drăguț este un intelectual sensibil, inteligent și lucid, care participă la viața timpului său cu încredere și speranță în valoarea adevărului.

După cartea de debut „Ceasuri de îndoieli“ (1994), lirica Doinei Drăguț din „Detașare într-un spațiu dens“ (1995) și „Spațiul din neliniști“ (1998) dezvăluie zbaterile eului care se găsește într-o permanentă stare de tensiune, care trăiește intens sentimentul de neliniște și aspirație spre o lume structurată armonios, întrezărită doar în clipe de reverie, dar care se refuză oricărei tentative de luare în posesie. Intuirea dimensiunii transcendente a realității se face prin convertirea energiilor emoționale în cerebral.

Dacă textele în proză din „Arabescurf“ (1995) cristalizează o interesantă interogație existențială, divulgând propensiune spre narațiunea-parabolă, capacitatea de a evoca destine exemplare, știința decupajului și deschiderea spre semnificație apar cu

pregnanță în eseurile dedicate unor mari artiști (Michelangelo, Rafael, Leonardo da Vinci, Rodin, van Gogh etc.) ce au căutat cu înfrigurare sensul împlinirii în durată, eseuri adunate în volumul „Individualitatea destinului“ (1996).

Realizările editoriale de până acum, prezența Doinei Drăguț în paginile publicațiilor periodice de mare audiență definesc o personalitate de autentică înzestrare și lasă să se bănuiască gestul configurării unui original program de creație.

Constantin M. Popa

CUPRINS

Precuvântare	5
Drumuri lungi.....	7
Amintirile din mine.....	8
Aud căderea unei clipe	9
Nevăzut arcuș	10
Iubire totală și topire în lumină	11
Mă eliberez de mine	12
Mereu	13
Schițări sumare de urme	14
Dezolare și speranță	15
Mă scufund	16
Densități concentrate	17
Arborele vieții	18
Mă unesc pentru a deveni liberă	19
Spațiul strâns în obelisc	20
Vârtejuri albe	21
Ploi de amintiri	22
Răgazul unei cumpene	23
Prigonit de amintiri	24
Aripi străvezii	25
Ziduri albe	26
Creștere	27
Și plouă	28
Cercul mișcător	29
Mergeam deodată	30
Cât echilibru atâta liniște	31
Labirint către credință	32
Așteptare risipită	33
Forma zborului	34

Sufletul rătăcit de trup	35
Visul	36
Mișcare către centru sau amânare	37
Vârsta dintre stele	38
Chipul subordonat	39
Ochiul de lumină	40
Semn ineluctabil	41
Negația unui ceva	42
Farmec de lumină	43
Încercare părelnică	44
Încap într-un punct	45
Trupul configurat	46
Rotire și înălțare	47
Atâtea... ..	48
Se șterg distanțele	49
Singurătatea uitată	50
Urma neliniștii	51
Trecător Netrecător	52
Înălțare în adâncime	53
Timp evanescent	54
Brâu de rouă	55
Uimirea speranțelor	56
Gânduri ca valuri	57
Năvala marginilor neîmplinite	58
Prelungiri de zbor	59
Cuprinsă-n vreme	60
Înaintări ramificate	61
Pasărea cerului	62
Sclipirea zăpezii	63
Apropiere simultană	64
Umbre grele	65
Pretutindeni	66
Spațiul dintre punți	67

Spațiul din neliniști	68
Cel ce se învinge	69
Calea nefăptuirii.....	70
Alunecări	71
Punctul sporadic	72
Limita nelimitării	73
Rătăcire	74
De jos în sus	75
Timp brutal	76
Întrupări și pierderi	77
Începutul orientat	78
Autoportret	79
Duși de gânduri	80
Cunoaștere	81
Nenumire	82
Sfârșitul	83
Nepăsare	84
Cel ce se învinge pe sine	85
Nesemnificativ	86
Cine urcă, Cine coboară	87
Evaluarea luminii	88
Asumare prin credință	89
Desăvârșirea suferinței	90
Posibilitatea de deschidere	91
Rătăcitor prin vânturi și poet	92
Postcuvântări	93

Tehnoredactare computerizată: Ionda Gărduț